

# ГЕОРГИ КОНОВСКИ ДЯВОЛСКО

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Дяволът протегна крака върху бюрото, полюбува се на пресния маникюр върху копитата си, почеса с опашката темето си и рече:

— Тегли!

Джими застина. Преди, когато беше в другия свят, беше се явявал на двайсетина изпита, попълвал над сто теста, решавал какви ли не казуси в различните колежи, но тук... Тук нямаше как да се подкрепи духовно. Ни да се завърти и плюе през рамо, ни да се помоли или прекръсти. Даже обратното — ха е направил знак с пръсти...

Натам не му се мислеше...

Още при приемането ги бяха завели да видят специалната яма, където хвърляха изменниците на сатанизма... Някои колежки в курса и досега използваха гледката като средство за пазене на диета — само се подсещаха за видяното и апетитът им минаваше. Че даже се и освобождаваха от някои излишества в стомаха...

Все пак, се наклони, остана стъпил само на ляв крак, мислено си представи как щастлива черна котка му минава път и посегна...

— Изпитен билет номер... — започна да чете на глас...

— Знам — с досада каза Дяволът — Не забравяй къде си... Засега започваш добре — слагам ти две черни точки, задето успя да се отървеш от началните суеверия. Ако беше дори се замислил дали да мръднеш пръсти...

И Джими потръпна... Бе, за кой ли път се издънва... Забрави ли пак къде е, сред кои е, какъв иска да става...

— Така е — кимна Дяволът — Искаш да станеш Стажант-таласъм, а се държиш като гномче. Пак се благодари, че имаш яки спирачки...

Джими пребледня, което не се котираше в Ада. И потръпна пак. Администрацията що време и средства заделяше, за да ги опушва със сяра и въглища, а той...

— Е? — Дяволът помахна въпросително с опашка...

— Да причиня зло на човек... — Джими погледна в листчето — Някой си Жан... От Лион...

Дяволът го погледна лукаво. После взе черния дневник и записа нещо вътре. Джими беше убеден — оценката му. В този свят нещата се знаеха, преди да се случат. Лошото беше, че трябва да станат. И сега трябваше да се залавя за работа, очаквайки какво ще направи, за да стане реалност това, което Дяволът беше видял в бъдещето...

След час беше в Лион. Голям град, пълен с туристи и търговци, тук-там се мяркаха и жители на града. Жан, разбира се, беше обикновен човек, с нищо не изпъкващ, зает с работата си в някаква фирма, рядко отбиващ се в църквата. Не беше стар, не беше млад. Бяха го сгодили за младо момиче, чиято красота беше в младостта. До сватбата оставаше месец и Джими реши да заложи на това...

Още същата вечер уж случайно срещна Жан и му предложи безплатно пиршество в присъствието на млади, свободомислещи дами...

Но беше разочарован, когато оня рязко отказа. Че и се отби в храма, та се изповядва...

На другия ден Джими — изтрил внимателно паметта на Жан, се появи пред него като богат турист. Поговориха за възможни сделки между фирмата и измисления картел, представляван от Джими. Жан веднага извика шефа си — спази корпоративните изисквания, не се съблазни от възможността да изпъкне...

На третия ден... Както и на четвъртия, петия, шестия ден... Какви ли не съблазни изсипваше напреде му Джими, Жан все отказваше. Е, не ходеше всяка вечер да се изповядва, но...

Но просто отказваше да се улови на кукичката — въпреки богатите примамки по нея...

Джими помръкна. Седеше в малка кръчма край брега на реката, гледаше бавните ѝ води и не мислеше. Искаше му се да се напие, да потъне в унес, да... Обаче, се спираше сам. Нито имаше полза, нито... Ех, да можеше всичко да прави — както Дяволът... Само с едно мигване да изпепелява провинил се демон и с един поглед към купчината пепел да го възстановява, за да може пак, и пак, и пак...

Тогава му хрумна...

След няколко дни Жан получи известие. Далечен чичо, за когото не беше и чувал, починал и му оставил много милиони. Плюс дворец в Лион, вила на Лазурния бряг, няколко завода, две банки с всичките им клонове...

Отначало не разбра, после щеше да изкрейзи, накрая седна в стария люлеец се стол на малкия балкон и се замисли. Имаше всичко — всичко, каквото поиска...

Тогава — защо да работи във фирмата? Защо да се жени за некрасивата годеница? Защо да мисли къде и как да намери

апартаментче с поне още една стая? И за какъв наем? Докога?

В живота му се задаваше огромна, бляскава, искряща, издигаща го високо вълна. И се остави на нея...

След три месеца банките му фалираха, заводите бяха отнети, дворецът се оказа ипотеккиран, милионите отидоха за изплащане на гигантски дългове...

А Жан изчезна нейде в мръсните вълни на скитниците, обикалящи пътищата...

— Добре — каза Дяволът и погледна черния дневник — Заслужи си отличната оценка. Стигна до най-важното в нашата работа. И не го забравяй — много още подобни нещастници ще срещнеш. При тях ще е по-лесно...

— Да — поклони се Джими — Искаш ли да сториш някому зло, дай му неограничена възможност да има всичко...

Дяволът почеса тила си с черната твърда опашка. После го погледна ласкаво и лукаво:

— А сега — за теб. Издържа най-трудния изпит — по човекознание. Какво искаш за награда...

Джими за момент си представи бурната нощ с дъщерята на Велзевул, вилнеенето в огромната бална зала на Валтасар, шапката-невидимка, летящото килимче, бездънната чаша на Дионис...

И се поклони:

— Засега нищо, Ваша тъмност... Засега нищо...

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.